

‘**Wat** ik vooral leuk vind aan het programma, is de sfeer. Ik ga daar opnieuw zo veel mogelijk van proberen te genieten. Aanvankelijk vond ik het jammer dat ik zo snel weer werd gevraagd. Ik had een heel goeie herinnering aan de eerste keer, en opnieuw meedoen, dat kon alleen maar tegenvallen. Tot ze mij uitlegden dat ze iedereen vroegen die de finale had gehaald en dan wilde ik niet die ene zijn die niet meedeed.’

‘De vorige keer ben ik er als volslagen onbekende aan begonnen. Niemand die je kent, dus niks te verliezen. Nu wel, zeker ten opzichte van vrienden en kennissen, die denken: *Eva kan dit, ze heeft het vorige keer zo goed gedaan*. Mijn man zal het wel plaatsen als er ik na één keer uit lig, maar wat met mijn kinderen, die vorige keer zo trots waren op hun mama? Die zullen het daar toch moeilijker mee hebben. Op den duur kon ik niet meer aan de schoolpoort komen of de kinderen bestormden mij. Het is een spel, maar

voor kinderen is een spel synoniem voor de werkelijkheid. De studenten? Ach nee, die vinden altijd wel een reden om te lachen met hun prof.’

‘Deze keer had ik mij voorgenomen om me goed voor te bereiden. Ik ken de voordelen van een goeie voorbereiding, want ik heb tegen Hans Bourlon gespeeld. Die had schriftjes vol materiaal en die hebben hem echt geholpen. Alleen, de realiteit is de laatste maanden iets anders geweest. Ik heb twee jobs – volksvertegenwoordiger en professor – en een gezin. Van voorbereiden is niet veel in huis gekomen. De laatste week voor de opnames zal ik extra aandachtig de kranten lezen en ik hoop dat de vrienden die mij hebben beloofd lijstjes te sturen, dat ook effectief doen.’

‘Mijn ambitie is om de dagen voordien goed uit te rusten, op tijd te gaan slapen en de avond ervoor zeker geen wijn te drinken. Ik heb de eerste opname op een vrijdag. Gelukkig is er dan geen plenaire zitting in het parlement. Maar ik heb die dag wel les. Misschien schakel ik voor één keer mijn assistent in, die vraagt al

lang om eens te mogen lesgeven.’

‘Je verbaast je in het begin over het effect dat zo’n programma heeft. Ik nam als specialist mensenrechten ook al deel aan het maatschappelijke debat door discussies aan te gaan of opiniestukken te schrijven, maar ik merkte dat die standpunten na *De slimste mens* ineens meer belangstelling genoten.’

‘*De slimste mens* is ook een spel tussen mannen en vrouwen. Sterke vrouwen die winnen, is één van mijn stokpaardjes, dus ik hoop dat Annelies of Linda *De allerslimste mens* wordt. Hoe onbelangrijk ook, het zou weer een beetje het klassieke rolpatroon doorbreken. In de academische wereld hebben vrouwen te maken met het glazen plafond, vandaar misschien dat ik zo strijdvaardig ben. Toen ik dit jaar hoogleraar werd en iets zei over de ondervertegenwoordiging van vrouwen, kreeg ik als reactie: *Allez Eva, je bent toch prof, wat zeg je nu?* Alsof dat zo’n doorbraak was. In de hele rechtsfaculteit in Gent ben ik de enige vrouwelijke hoogleraar.’